

Igilin

Jónas fékk sær ein smakk av sínari Gull, meðan *Ude Af Kontrol* spældi so hart úr SoundBoxini, at næstan bara bassurin hoyrdist. Vit báðir sótu á leðursofuni hjá Rebekku og róptu ímillum hvønn annan fyri at royna at hava eina samrøðu, meðan tey allarflestu stóðu á stovugólvinum og gjørdur undarligar rørslur, sum tey fullu vildu kalla ‘dansur.’ Eg og Jónas høvdu ikki drukkið nóg nógvt til at finna meining í at fara á gólvið og gera rørslur, so heldur tosaðu vit um Liverpool, sum lógu aftanfyri í lötuni. Tað hevði nokk verið meiri áhugavert at kjakast við onkran, sum helt við Man United ella okkurt tílíkt, men eftirsum vit báðir hildu við Liverpool, hevði samrøðan ikki so nógvt innihald. Men hvat annað, man skuldi finna uppá, meðan man spakuliga rúsaði kroppin, inntil hann tók valdið á heilanum, var ikki til at vita.

„Hvat tosa tit um?“ Vit hugdu báðir upp og sóu Ísak frá paralellflokkinum standa har, við einum stórum smíli á andlitinum, og hann royndi als ikki at goyma sítt stóra yvirbit. Hann skifti ímillum at hyggja at mær, og so Jónas, og so mær aftur, sum ein ótolin ugla, meðan hann spentur bíðaði eftir svári. Hann stóð har við síni gráu hettutroyggju og Jolly kola í hondini og hugdi eftir okkum við eygunum aftanfyri svørtu brillurnar, ið høvdu eyka tjúkkar linsur. Pannan var vát við sveitta, og stutta, morreyða hárið peikaði í allar ættir. Hann svølgdi, og adamseplið sá so stórt út í klæna hálsinum á honum, at tað sá út sum um, hann var við at kvalast, tá hann svølgdi. *Hvat fanin gjørdi hann her?*

„Fótbólt.“ svaraði eg við einum líkasælum tónalagi.

„Fótbólt? Nei, hoyr, tað veit eg ikki so nógvt um,“ hann flenti og kroysti seg niður á sofuna við síðuna av okkum, „Tað er ikki mín *forté*.“ Eg hugdi eftir Jónas, sum sá irriteraður út. Hann royndi við eygunum at spyrja, hvat vit skuldu gera. Eg suffaði bara.

„Men eg plagdi at spæla fótbólt sum ungur,“ helt Ísak fram, „Eg var nokkso góður, *if I do say so myself*. Tað var tám, eg var í eitt *siiindur* betur formi og hevði etið eitt *siiindur* minni burgarar.“ Ísak lyfti hettutroyggjuna upp, og klappaði á sín nakna búk, sum í veruleikanum var nokkso bleikur og klænur.

„Mm...“ svaraði eg bara, fyri at sleppa undan at brúka ordilig orð. Ísak helt fram.

„Nú geri eg ikki ítrótt longur. Eg minnst enn tann dagin, har sum eg hugsaði ‘Never again’... Eg hevði drukkið einar fimm litrar av sodavatni áðrenn ein dyst einaferð, og so fór eg út á vøllin, og sjálvandi, tá dysturin var byrjaður, kundi eg ikki fara, og so var eg mitt í dystinum, og knappliga mátti eg á ves, sjálvandi, og so, well, yeah, eg gjørdi, hvussu kann mann siga... nummar 1 í buksurnar. Fyri at siga tað so.“ Hann flenti eitt flenn, sum meiri var av stoltleika heldur enn smædni. „Ja, og tá flentu fólk eftir mær. Obviously, so eg fór aldrin aftur til fótbólt. Men eg var so lítil tá, so nú flenni eg bara eftir tí. Er tað ikki skeg? Hava tit nakrantíð gjørt okkurt

flóvisligt?” Eg hugdi yvir á Jónas, sum við eygunum sendi signal um, at vit máttu sleppa okkum vekk haðani.

“Vit ætlaðu okkum at fara.” segði eg, uttan at hugsa for nógv um tað. Eg og Jónas reistu okkum.

“Ja, hetta ballið er nokkso lame,” svaraði hann, “Eg hugsaði eisini at fara. Eg kann bara fylgjast við tykkum!” Vit náddu ikki at siga ímóti honum, áðrenn hann leyp yvir eftir grøna regnjakka sínum og læt seg í sínar bláu Adidas skógvar. “Come on, tit!” rópti hann í durakarminum, “Síðstur út er eitt rotið egg!”

Vit gingu oman eftir Viðalundini, og eg og Jónas høvdu næstan ikki sagt eitt orð. Tað var ein konstantur larmur, sum kom frá Ísaki, sum, av onkrari lagnari orsök, hevði avbera nógv á hjarta og steðgaði ikki við at fortelja søgur um ting, sum hann hevði upplivað, sjálvst um vit ikki so mikið sum hugdu eftir honum. Vit hugdu beint fram, og tóku smakkir av ølunum í hondunum, ímeðan Ísak gekk trilvandi aftanfyri okkum og var so lættur á fótum, at hann nærum hoppaði meðan hann gekk. Vit sloppu ikki av við hann. Men av onkrari orsök høvdu vit følt okkum illa, um vit bara høvdu rópt eftir honum og biðið hann sleppa sær avstað. So vit royndu bara at ignorera hann mest møguligt. Bráðliga steðgaði hann upp við dunnuvatnið. Hann peikaði yvir á lítlu oynna, sum lá mitt í vatninum.

„Hava tit nakrantíð verið á har?” spurdi hann. Eg steðgaði upp og hugdi bara eftir honum. “Eg plagdi at fara har alla tíðina fyrr. Viss mann stendur beint her, kann man hoppa yvir. Skulu vit prøva?” Eg hugdi leingi eftir Ísaki.

„Kann eg spyrja teg um nakað, Ísak?” segði eg til endans.

„Sjálvandi, Hákun.”

„Ert tú skít?”

„Nei, Hákun,” segði hann og smílti, „Eg drekki ikki.”

Uttan at hugsa seg um, gav Ísak sær renningarferð og leyp yvir á oynna. Har stóð hann sum ein errin leyva.

„Wuuuu!” skrálaði hann, „Let’s go, baby!”

Eg og Jónas gingu víðari. Vit hugsaðu eina løtu, at hetta var okkara máti at sleppa av við hann, men eftir eina løtu kom hann rennandi ímóti okkum aftur.

„Nú!” tivaði hann, „Hatta tordu tit ikki. Vóru tit bangnir? Løgið, eg trúði alkohol gjørði, at man tordi ting betri.” Vit gingu bara víðari og hugdu ikki eftir honum. „Hatta minti meg um, tá eg paraglide’aði einaferð í Fraklandi. Tað var *nóóógv* longur niður enn hatta lítla hoppið.” Hann flenti eitt djúpt flenn. „Tá fekk eg eisini eitt nógv størri adrenaline-rush. Tað er tað, sum tað

handlar um. Tað er freaking amazing. Hava tit nakrantíð prøvað tað?” Tá Ísak endiliga steðgaði við at tosa, gekk ein løta, áðrenn nakar svaraði.

„Nei.” segði Jónas.

„Áh, tað burdu tit! Ordiligt! Man er bangin fyrst, men man angrar tað ikki. Men I don't know, man blívur bangin av ymiskum tingum, you know? Nøkur fáa ordiliga nógvur nervar, tá tey skulu upptraðka framm fyri øðrum. Eg bleiv *sooo* bangin, tá eg skuldi spæla solokonsert við floytuni onkuntíð. Men tá fólk klappa, er man slettis ikki bangin meir. Tá er man glaður fyri, at man gjørði tað. Spæla tit nakað instrument?”

„Góði hald kjaft, Ísak.” kom tað úr mær, óvitað. Eg segði tað spakuligt, líknandi einum suffi, sum eg bara blásti út í luftina. Sum tankar, sum knappliga fingur rødd. Eg hoyrði, at røddin hjá mær ljóðaði troytt. Eg haldi, at Ísak hoyrði tað, men hann broytti ikki tónalag.

„Nei? Tað burdu tit. Tað er stuttligt.” Og so tagnaði hann. Í eina løtu, inntil hann byrjaði aftur at fortelja søgur.

Tá vit komu oman í miðbýin, helt hann endiliga upp at prátta eina løtu, tá hann tók sína telefon úr lummanum og byrjaði at skriva til onkran. Hann hugdi niður í telefonina, og so kom eitt smíl á andlitið á honum, sum hann royndi eitt sindur at goyma. Tá var tað, hann segði við okkum, at daman hjá honum bíðaði uttanfyri Blábar, og hann mátti fara frá okkum tá, “tíverri.” Eg og Jónas báðir vóru helst nokkso bilsnir at hoyra um, at Ísak hevði damu, men vit søgdu einki. Kanska trúðu vit ikki upp á hann. Men tá vit nærkaðust Blábar, kom altso ein genta rennandi yvir til hann, hoppaði upp á hann og klemmaði hann, so hann var um at koppa. Tá hon endiliga slepti honum, gav hann henni ein stóran koss á munnin. Eg haldi meg minnst, at eg helt tað vera ólekkurt at síggja, men eg hugdi ikki vekk. Gentan sá heldur ikki so galin út. Eg stóð har sum ein býttlingur og skilti einki.

Eg og Jónas settu okkum í Landskrona at hyggja eftir dystinum. Tá hann var liðugur, var ikki nógv at gera í býnum, so vit fóru báðir heim. Tá eg hevði bustað tenn, gekk eg inn í kamarið hjá mær. Í durakarminum stóð eg og eygleiddi kamarið hjá mær. Hvítu veggirnar, sum vóru naknir, skitnu klæðini, sum eg hevði tveitt yvir í ein krók, og tómu songina. Ógvuliga tóma songin. Eg hugdi leingi. *Er tað nakað her inni, sum vísir hvør eg eri?* hugsaði eg.

Í morgin fari eg at hoppa á hasa oynna.